

Ščitite živali!

Ves kulturni svet praznuje dne 4. oktobra dan varstva živali

Zakaj prav 4. oktobra? se boste morda vprašali. Zato, ker je bil sv. Frančišek Asiški ta dan rojen. In da je bil sv. Frančišek velik ljubitelj in zaščitnik živali, gotovo veste. Nekje sem celo bral, da je sv. Frančišek zaradi te svoje ljubezni do živali dobil v nebesih posebno službo. Če pride kak človek pred božjo sodbo, pokliče sv. Peter vselej tudi sv. Frančiška Asiškega, in Bog ga vpraša: Ali je ta človek grdo ravnal z živalmi, ali je bil dober z njimi? In če sv. Frančišek pove, da je tisti človek dobro ravnal z živalmi, mu ljubi Bog rad odpusti vse druge grehe in ga sprejme v svoje kraljestvo. Če pa sv. Frančišek pravi, da je človek grdo ravnal z živalmi, ga ljubi Bog zavrže, naj se njegov patron še tako goreče zavzame zanj. Zakaj Bog ima sv. Frančiška posebno rad, ker ima tudi rad živali, saj jih je z ljubeznijo ustvaril in mu veseli škrjanček ne-prestano poje slavo.

4. oktober, dan varstva živali, je bil ustanovljen zato, da bi se vsaj en dan v letu vsi ljudje spomnili ubogih živali. Da bi se jim s kako majhno dobroto oddolžili za svojo siceršnjo brezbriznost. Zakaj, koliko živali mora trpeti zaradi ljudi! Pomislite: konji, voli, krave, prašički, oslički, mačke, psi — skoraj vse, prav vse živali služijo človeku. In vendar človek grdo ravna z njimi. Kolikokrat lahko vidite voznika, da z bičem priganja uboge konje, ki vlečejo pretežno nato-vorjen voz? Kolikokrat vidite človeka, kako surovo prepega psa, ker je morda zagrešil majhno, majceno reč? Kolikokrat vidite, da otroci mučijo mačke, ker jim je v veselje poslušati žalostno mijavkanje trpinčene živali? Kolikokrat vidite, da zapirajo ljudje liščke, čičke in podobne ptice pevke, ki bi morale brez-pogojno živeti v prosti naravi, v tesne kletke, da se naslajajo ob njihovem žalostnem petju? Ni dovolj prostora, da bi vam naštel vse grozote, ki jih je zmožno človeško bitje. In vendar je ni živali na svetu, ki bi vedoma storila človeku kaj hudega!

Bolj ko je kak človek kulturnen, lepše ravna z živalmi! Bolj ko je kak narod kulturnen, strožje zakone ima za varstvo živali! V Angliji, v Franciji, v Švici, na Poljskem imajo že čudovite zakone. V teh državah so tudi že prepovedali vivisekcije. Vivisekcije so operacije na živih, omamljenih ali neomamljenih živalcah, ki jih vršijo učenjaki, da spoznajo razne bolezni, učinke raznih zdravil in tako dalje. V imenovanih državah so vivisekcije dovoljene le tedaj, kadar je v to določena posebna komisija spoznala, da je neobhodno potrebna za človeštvo. Casih so pa delali polzkuse na ubogih živalih brez posebnega vzroka, čeprav bi bili lahko tudi z drugimi sredstvi dosegli iste uspehe.

Pri vseh narodih se pa posebno otroci zavzemajo za varstvo živali. Zakaj otrok ima živali rad, in gotovo ste tudi vi vsi prijatelji živali. Če imate doma kužka ali mucko, kanarčka ali pa živino v hlevu, skrbite zmerom zanjo, da bo imela dovolj hrane in dovolj čiste pitne vode. In mislite zmerom na to, da je žival tista, ki nam deli dobroto in nam služi. Geslo vseh Jutrovčkov naj bo:

»Varujmo in ščitimo živali!«

STRIC MATIC.

Uredništvo „Mladega Jutra“.

Zgodba o Mucimaci

»Fej, kaka ogabna žival! Ššššš-marš!« Trije dečki, ki so pravkar prikorakali čez travnik, so se zapodili za sivo mačko, ki je hitro zbežala. »Ali bo izginila, grda živina!« In nekaj kamnov je zletelo za mačko.

»Kaj vam je storila mačka?« Močna češka roka je zgrabila dvignjeno roko enega izmed treh dečkov, ki je hotel zalučiti še en kamen za bežečo mačko. »Da vam ne pride več kaj takega na um! Malopridnež je, kdor se loti brezzaščitene živali!«

ne — prijeti je ni bilo moči, tako umazana je bila!

Ko se je Peter domov gredé nekajkrat ozrl, je vselej videl mačko, kako jo je v majhni razdalji ubirala za njim. Hotela je iti z njim! Ne, kaj takega! Nu, njegova mati gotovo ne bi bila vesela, če bi prinesel mačko s seboj. Oh, bo že kako!

Ko je mati zagledala mačko — Peter jo je bil skrivaj odnesel v svojo sobo — je bila že bolj spodobna videti.

»Menda je ne misliš obdržati?« je vprašala gospa Melavčeva. »Samo mrčes nam bo prinesla v hišo. Vrhu vsega pa stane vzdrževanje take živali denar! Koliko pojé takle drobiž! Peter je moledoval in moledoval, dokler ni skomignila z rameni, rekoč: »Če se oče ne bo upiral...« Mrčesa mačka ni imela, o tem se je gospa Melavčeva takoj prepričala.

Gospod Melavec se je na vse načine upiral, Peter se ni dal ugnati; nečlove-



»Nu, najprej si oglej svojega ljubljenceca, Peter!« se je norčeval eden izmed trojice. »Ali si že kdaj videl tako lepoticico mačjega rodu?«

Res: mačka, ki je zdaj prežala na drugi strani ceste izza velikega kamna, je bila vse prej ko lepa. Videti je bila na pol izlakana, dlako je imela razmršeno, in v kožuho si lahko dobro opazil rane.

»To je vse eno!« je menil Peter. »Vsaka žival je živo bitje, kakor ti ali pa jaz, in podlo je, če jo kdo muči! Mucka, muc, muc, muc!« je začel vabiti preplašeno mačko. Trojica dečkov se je smeje odpravila dalje.

Peter je imel od zajtrka še nekaj kruha v žepu in ga je jel drobiti na cesto, da bi privabil ubogo živalco. Lačna mucka je pozabila svoj strah in prišla po kruhove drobtine; pri tem se je Petru tako približala, da bi jo lahko pobožal. A

ško se mu je zdelo, da bi ubogo žival spet zapodil na cesto. Nazadnje je vendar dobil dovoljenje: »Naj bo, toda mačka mi ne sme v sobe. Na hodniku naj ostane!«

Peter je skrbno hranil svojo mucko. Mleko, ki ga je dobil za zajtrk, je zmerom dal svoji mali varovanki in počasi jo je tudi navadil snage.

Peter jo je krstil za Mucomaco.

Neko noč se je pa zgodilo tole:

Mucamaca se je nemirno prevračala na svojem ležišču poleg odprtih kuhinjskih vrat! Časih je vstala, stopila na temni hodnik, povohala sem in tja, nato pa spet legla nazaj. Končno jo je obšel še večji strah in s prestrašenim, hkratu pa žalostnim mijavkanjem se je uprla v vrata, ki so vodila v Petrovosobo...

Peter je sanjal čudne sanje; bil je z očetom v trgovini, kjer je izbiral nov

plašč. Prodajalec mu je oblekel temen plašč s krznenim ovratkom. »Tega ovratnika ne maram. Prevroč je, po vrhu pa še praska! je rekel očetu. Toda krzno se je le še tesneje ovilo njegovega vratu, da ga je skoraj zadavilo, in Peter se je zbudil. A pritisk na vratu ni odnehal. Hotel je prižgati luč, toda roka mu je bila tako nenavadno trudna in onemogla, in v sobi je zdajci začutil čuden duh. Krzneni ovratnik na njegovem vratu se je mahoma premaknil in Peter se je zavedel, da je to Mucamaca. Nu, kaj je pa ta hotela sredi noči? S težavo se je vzravnal in prižgal električno luč in tedajci je vedel, kaj je bilo: plin! Postavil je mucko na tla, se opotekel k oknu in ga na stečaj odprl. Hitro je nekajkrat globoko zajel čisti zrak. Zdaj mu je bilo že malo bolje. Kakor hitro je mogel, je stekel k spalnici staršev, strel očeta za ramo in zavpil: »Plin! Plin!

Hitro!« Oče je skočil v kuhinjo in videl, da je bila glavna plinska cev odprta. Zaprl jo je in očitajoče rekel materi: »Plinsko pipo si pustila odprto! Vse stanovanje je polno plina. Če se Peter ne bi bil zbudil, bi bili zjutraj vsi mrtvi!«

»Kako si se zbudil?« je vprašala gospa Melavčeva Petra, ko je spet ležal v svoji postelji v prezračeni sobi. Peter je povedal svoje sanje o krznenem ovratniku, kako se je pozneje izkazal za Mucomaco, ki ga je bila prišla buditi. »Zdaj menda ne bosta več nejevoljna, da sem prinesel mucko domov?« se je zasmejal Peter, ko je končal pripovedovanje.

Gospod Melavec je vzel Mucomaco v naročje in jo prisrčno pobožal. Gospa Melavčeva pa je zmajala z glavo in rekla:

»Ne, zdaj gotovo ne več! In jutri naročim mlekarici, naj nam nosi odslej četrto litra mleka več — za Mucomaco!«

Žaba in martinček

Tinka je bilo ime majhni božji žabici, ki je bila tako zelena kakor trava, ko spomladi požene iz prebujene zemlje. Bila je zelo pametna, mala Tinka, in strašno lažnjiva. Vendar tega ji ne bomo očitali, ker je že zdavnaj mrtva. V vodi in na suhem, povsod se je počutila dobro. Če se je solnce vse preveč toplo smejal, potem je rada skočila v vodo, v dobrodejni hlad. Pa tudi kadar je deževalo, je skočila v vodo, zakaj drobne kapljice, ki so padale na njeno telesce, so jo ščegetale, kar ni mogla trpeti. Če je sedela na kamnu v vodi, tedaj so takoj priplavale k njej številne prijateljice, velike in majhne ribice in od veselja mahale s plavuti.

»Kako lepo, da si nas spet obiskala!« ji je dejal star krap.

»Pa sem vendar morala pogledati, kako vam gre,« je odgovorila Tinka. »Zelo varno vas je obiskovati — kako lahko me opazi katera številnih ščuk in si z mojo malenkostjo uteši glad. A kljub temu moram kdaj pa kdaj k vam, zakaj tako zelo vas ljubim, da rajši pozabim vse nevarnosti, kakor da bi se odrekla veselim uram pri vas.«

»Pojdi vendar po črvičke in žuželke, ki smo jih shranili za Tinko!« je dejal krap majhni vitki ribici. »A vé,« je vzklíknil drugim ribam, »pazite, da ne pride kaka ščuka! Življenje naše drage prijateljice je nam vssem dragoceno.« Potem se je obrnil k Tinki in dejal: »Ko se ribe vznemirijo, se moraš takoj skri-

ti globoko v blato, potem se ti ne more nič pripetiti.«

»Kako vas pomilujem!« je dejala Tinka, medtem ko je z užitkom jedla žuželke, s katerimi so ji ribe postregle. »Saj morate neprenehoma živeti v smrtnem strahu. Je pa na suhem že mnogo bolj prijetno! Tam ni ščuk, sploh nikakih živali, ki bi komu stregle po življenju. Vse žive lepo složno. Kaka rada bi vam privoščila tako neskrbno življenje!«

Potem jim je pripovedovala o svetu izven vode, govorila o solncu, o cvetlicah in o vseh veselih živalih, ki hodijo po zemlji. Ribam so bile njene pripovedke kakor čudežne pravljice. In ko so izginili zadnji hroščki v njen želodček, se je Tinka naglo poslovila. Ribe so jo pa spremile do brega, se ji zahvalile za obisk — in že je bila spet na zemlji. Tam je razposajeno skakljala sem in tja in če ji je v želodčku pričelo spet kruliti, je obiskala svojega majhnega prijateljčka, martinčka.

»Kako lepo, da si prišla spet k meni, draga Tinka,« je toplo dejal martinček. »Lepo je, če more imeti kdo tako dobro prijateljico, kakor si ti. Zato boš pa zdaj kar strmela, ko boš videla, česa ti vsega prinesem. Metulji imajo sicer le še po eno perot, sicer bi odleteli, in muham sem moral razen tega odgrizniti še vsaki po dve nogi, zakaj tudi v hoji so zelo spretni. Toda vse je zajamčeno živo. Zakaj dobro vem, da moja draga Tinka mrtve žuželke prezira.«

Tinka se je pričela zadovoljno gostiti in med jedjo je z živimi, strašno pisanimi barvami slikala, koliko da žrtvuje, ker obišče svojega malega prijatelja, ko na njo vse povsod preže nevarnosti.

»V vodi, kjer sem doma,« je dejala, »tam se da razkošno, veselo živeti, se nikomur ni treba bati, hudobnih ptičev. Zakaj v vodi žive vse živali složno. Nobena ne prizadene drugi nikoli nič hudega. Toda rada te imam, moj mali martinček, zato sem pri tebi kljub strašnim nevarnostim, ki mi preže na suhem.«

»O, kako sem ti hvaležen,« je tiho zašepetal martinček in jo nežno pobožal. »Dokler si ti pri meni, ti ne sme nobena zla žival kaj hudega prizadejati. Z lastnim telesom te bom branil. Kako rad bi umrl mesto tebe, da bi ti pokazal, kako zelo te ljubim in kako sem ti hvaležen.«

Mala Tinka mu je morala pripovedovati o vseh živalih, ki so v vodi in žive nebeško lepo, neskrbno življenje. Vendar, ko je pojedla zadnjega metuljčka, se je Tinka poslovila, zakaj njeno zanimanje

za martinčka je ugasnilo v trenutku, ko ni bilo ničesar več za pod zob. Tako je Tinka živel veselo, ne da bi ji bilo treba skrbeti za sebe. Vsak dan je obiskovala ribe in martinčka, ki so jo tako dobro krmili, da bi nekega dne prav gotovo morala umreti zaradi zamaščenosti, če bi je ne bila doletela usoda v obliki dolgega, rdečega kljuna. Pravkar je nameravala obiskati martinčka. Videla ga je že, kako je skakljal k njej, in jo pozdravil z belo metuljkovo perotjo. Nenadoma je pa od strahu kar odrevenela. Zakaj opazila je veliko štorckljo, ki ji je mirno in samozavestno bila za petami in jo ni niti za trenutek izpustila iz vida. S svojimi dolgimi nogami jo je kmalu dohitela. Martinček je še videl, kako so na desni in levi rdečega kljuna živahno capljale zelene zadnje nožice, toda takoj zatem so izginile za vselej. Štorcklja pa je počasi šla dalje oprezujoča, kje bi našla nov plen. Solnce je sijalo kakor poprej, v naravi se ni ničesar izpremenilo. Le drobne Tinke ni bilo več in martinčku je malo zakravel srček.

Stana Vinšek:

Medved

V letošnjih počitnicah je nekega dne na našem tihem trgu nenadoma zadonelo zamolklo petje, presekano z zvoki tamburina. Še preden sem se prav domislila, kaj to pomeni, me je naša mala Majdica z vso energijo potegnila k oknu, da jo dvignem nanj — in zagledali sva nekaj korakov pred hišo krepkega cigana, ki je držal na virigi ogromnega rjava medveda. Poleg cigana je stala ciganka — očitno še bolj umazana kot gospod soprog — krog obeh pa seveda kup otrok, a tudi precej odraslih je bilo vmes. Naša mala je navdušeno zaploskala in tako vzhričeno in vztrajno vriskala: »Medo, medo!« da sva za trenutek imeli več gledalcev kot kosmati stric.

»Ubog medved,« sem rekla sama zase. Naš drobn »odmevček« me je začuden pogledal, nato pa je mala žaba s tako globokim prepričanjem in tako težkim vzdihom ponovila za menoj: »Bogi medo!« da sem se ji morala nasmejati in jo poljubiti za njeno ljubko sočutje.

Res, ubogi medved! Saj otrok ne ve, a nam odraslim se vsaj prilično sanja, kake strašne muke pretrpi taka revna žival, da preživlja svojega lenega gospodarja. Pravijo, da spravijo cigani te uboge zverine v velike kotle, pod katerimi netijo ogenj — in mučena žival seveda

neprestano dviga noge, da si vsaj za trenutek olajša pekočo bolečino na glem podplatu. Med to »dresuro« pa bi jejo cigani ob tamburin ali prepeva jo določeno pesem, katera ostane medvedu v tako bridkem spominu, da pozneje ob njej vselej dviga noge, tudi če ni v žarečem kotlu. To je »ples«.

Ne vem, koliko je na tem resnice, vsekakor pa se mi vsaka ujeta žival smili — pa naj bo v še tako lepem živalskem vrtu — kaj šele ubogi potepuh!

Medtem je tudi moj mali sivi muček skočil na okno in s široko odprtimi očmi strmel v neznano zverino. Ker je pristopilo še nekaj »dvonožnih« prebivalcev naše hiše, sem Majdico prepustila drugim rokam in odrezala kos kruha, da ga podam kosmatincu. Da ste videli, kako naglo je revež stegnil obe šapi, se sesedel na tla in v divjem gladu goital kruh!

Cigan pa seveda ne bi bil cigan, da ni izrabil prilike. Koj je začel milo tarnati in prositi za vse mogoče, najbolj pa za star klobuk in srajco. »Mama, daj,« sem prosila, »če bo dobre volje, bo vsaj danes malo boljše ravnal z ubogo živaljo.« In naša dobra mamica se je seveda usmili in odšla, da poišče kaj primernega. Čez nekaj časa se je vrnila in

mi dala naprošeno z naročilom, naj vse nesem ciganu. Hitro sem še vrezala velik kos kruha in stekla na cesto. Komaj pa stopim proti ciganu, hlastne medved po moji goli roki, da je v trenutku zapakala kri iz dolgih prask. Vsi so za-

za kruhom — manj neroden kot jaz, ki sem držala kruh pred njegovim nosom, pa prej obdarila nevrednega gospodarja kot ubogega sužnja.

No, moje »rane« so izgledale hujše kot so bile v resnici: malo vode in joda, pa



kričali, le jaz ne. Bila sem menda preveč presenečena — zdelo se mi je namreč čisto nemogoče, da bi mi medved storil kaj žalega. In res ni imel lačni velikani nikakih slabih namenov, bil je samo malo neroden, ko je stegnil šapi

je bila zadeva opravljena. Danes se mi te praske komaj poznajo, a kadar jih opazim, se z žalostjo v srcu spomnim ubogega medveda, ki — Bog ve kje — lačen in truden pleše po taktu tamburina.

Peter:

Nauk

Niste poznali Martinka okrutnega sinka?

Ta vam je žabe in ptice mrcvaril. v luži, gozdovju divjak gospodaril.

Ko se je zadnjč grdó izpozabil, hop — ga je oča za šinjek zagrabil. To se očetu je krvca razvnela, vmes je pa léskovka bridko zapela:

»Mrha, mrcina — takšno hudobo iménujem sina?!
Tlesk — boš v grmovju še stikal?
Tlesk — boš iz gnezda mladiče izmikal?
Tlesk — boš v čuvaja zaspanega drezal?
Tlesk — boš še mački na rep kaj privezal?

Tlesk, tlesk!« — — —

»O jojme, oča, nikoli!«

Zdaj da poznate dobrotnega sinka, sinka Martinka — priden domá je in priden je v šol.

—;—

Stvarstvo
človeku prostrano je carstvo.
Svete svobode nikár se ne loti,
kaj boš mrcvaril, kar ni ti napoti!
Dajmo sirotam živalim živeti,
žejo in glada nikoli trpeti!
Roka usahne, če kradeš mladiče —
kar je v prirodi, vse tebi pritiče.
Fantič, ne psuj in živali ne kolni,
rajši, kar dobrega zmoresš, izpolni!

Stvarstvo je naše, v njem srca vesela.
Oh, le zakaj bi nam léskovka pala!

Razdelitev nagrad

Dragi Jutrovčki! Minulo nedeljo smo zaključili zadnji natečaj. Spi-si zamudnikov so romali v koš. Tu objavimo zdaj imena tistih, ki so bili izžrebani za nagrado:

Prvo nagrado za najbolj nemogočo zgodbico — vezan letnik lanj-skega »Mladega Jutra« — dobi:

Kramar Danček, dijak II. razr. gimnazije v Celju.

Deset Jutrovčkov dobi po eno z mnogimi slikami okrašeno knjigo iz »Mladinske knjižnice Jutra« ali pa Gorinškovo knjigo »Majdine pesmi«. Za te nagrade so izžrebani:

Remić Vera, uč. II. razr. v Bočni pri Gornjem Gradu;

Božjak Zlatko, uč. VI. razr. v Litiji;

Logar Ruža, uč. nižje nar. šole v Hrastniku;

Perdih Oton in Vali, uč. I. in II. razr. v Zidanem mostu;

Likar Miloš, uč. II. razr. v Ljubljani;

Lukežič Darinka, uč. II. razr. mešč. šole v Celju;

Ule Iva, uč. II. razr. mešč. šole v Mariboru;

Groznič Vanja, prvošolec v Novem mestu;

Schuster Marjeta, uč. IV. razr. v Ptuj;

Simončič Savo, uč. II. razr. gimn. v Kostanjevici na Krki.

Kdor to pot ni bil izžreban za nagrado, naj ne izgubi veselja in naj se takoj loti dela za novi natečaj! Opozorite vse svoje prijatelje in znance na današnji razpis. Udeležite se novega natečaja vsi — nagrad bo tudi to pot dovolj, da se ne boste kesali! Če si težko pritrgate denar za pismo in znamko, vas lahko po nekaj skupaj napiše odgovore in jih odpošlje v pismu. Pišete nam lahko tudi na dopisnici.

Nagrajencem pa želimo, da bi z velikim veseljem brali podarjene knjige.

Uredništvo „Mladega Jutra“.



Naš novi natečaj

Ker smo dne 4. tega meseca praznovali dan varstva živali, je sklenil stric Matic, da posvetimo novi natečaj živalim. Tu vam damo nekaj vprašanj, ki nam morate v kratkih, jedrnatih spisih odgovoriti nanje.

Kako skrbim za živali, ki jih imam doma?

Zakaj moramo varovati in ščititi živali?

Kdor hoče nam lahko namestu odgovora na eno izmed zgornjih vprašanj napiše kako zgodbico iz živalskega sveta, kako pravljico o živalih ali kaj podobnega, kar je sam sestavil. Spisi morajo biti kratki, spisani s črnilom in oskrbljeni z natančnim naslovom pošiljatelja. Dobro spise bomo objavili, pet najboljših bomo pa nagradili z lepimi mladinskimi knjigami. Tisti Jutrovček, ki bo poslal najboljši spis, dobi Langerjevo knjigo »Pes II. čete«.

Zdaj pa pamet v glavo, pero v roko in veselo na delo!

Uredništvo „Mladega Jutra“.

Manica:

Vrabc in kanarček

Vrabc zleti na odprto okno. Ko radovedno pokuka v sobo, opazi na steni vi-sečo ptičjo kletko, v kateri žgoli in skak-lja zlatorumeni kanarček.

»Živ in čiv,« začivka vrabc in glasno modruje:

»Ne zameri, rumeni kolega, ampak ti si prav za prav norec. Odprto kletko imaš, tudi okno je odprto, a ti se ne poslužiš lepe prilike. Rajši tičiš v tistem žičnem zaboju in še celo peti se ti ljubi. Če imaš le količkaj pameti, ne obotav-ljaj se! Zleti z menoj v zlato solnčno svobodo! Polje je polno žita in vsak dan bova imela gostijo. Živela bova kakor dva kralja. Hočem ti dobro, pojdi z me-noj!«

»Hvala za tvoje dobrote,« pravi ka-narček. »Res da imaš ti v poletnih me-secih vse lepše življenje kot jaz, ker se giblješ po mili volji v božji naravi in imaš vsega v izobilju. Toda prišla bo zi-ma, dolga in huda. Tedaj boš stradal in prezebal, da bo joj, ali se boš pa celo znašel v želodcu kakšne ptice roparice.

Vsega tega se meni ni bati. Vso zimo bom lepo na toplem in tudi hrane bom imel za potrebo. Ne, nikamor ne grem od tu!«

»Živ in čiv,« začivka vrabc in že ga ni več.

Vsaka živa stvar, pa naj si bo že člo-vek ali žival, preživlja svoje srečne, a tudi žalostne trenutke in prav tako ima tudi vsak stan svoje neprilike in svoje veselje.

Daniilo Gorinšek:

Rak

Rak je vsak povodnjak — žabica, le pazi!
Rak je vsak ponočnjak — v gosti temi plazi.
Žabice, strah temé naj vas bo, če mar je, da nekje, ne ulove rakove vas škarje!

Slavo Štine:

Žabja pesem

Za malim hríbom
mali dol —
za malim dolom
mali dom.

Za malim domom
mala luža —
pri luži Bojanček
in kuža.

Vse dni pri luži
tam tičita —
in žabe v lužo
vam podita...

Ko noč junaka
spat spodi —
se pesem žabja
oglasi:

Lej ga! — Lej ga! — U!
Kvak! — Kvak! — Kvak!
Junak! — Junak! — U!
Spak! — Spak! — Spak!

Križanka »Gams«

Vodoravno: 2. ulična tla; 5. vhod; 6. pomemben obroček.



Navpično: 1. leteči ptiči; 2. sadna rastlina; 3. del cveta; 4. ostanek v sodu; 5. obdelana zemlja pri hiši.

Rešitev križanke »Klavis«

Vodoravno: 1. bor; 3. ti; 4. da; 5. meč; 6. nož; 7. prepelica; 12. slovar; 13. Avar.
Navpično: 1. Brač; 2. rt; 4. dežela; 5. mops; 6. ne; 8. lovec; 9. iva; 10. car; 11. ar.

Spretnim risarjem

Zgornja slika vam kaže, kako lahko narišete gospoda Kozamurnika, gospo Kozamurnikovo in njuna otroka.

Vprašanja za bistre glave

1. Kdo je izumil dinamit?
2. Kaj pomenita besedi »alfa« in »omega«?
3. Kdo je ustanovil »Rdeči križ«?
4. Katera je največja reka v Evropi?
5. Katero je največje mesto na svetu?

Manica:

Rešitev uganke

Res je,
Resje.

Rešitev zlogovnice

polnoč — zvezde.

Listnica uredništva

Zaradi pomanjkanja prostora nismo mogli objaviti spisov: Lutman Rudolf, uč. III. b. razr. na Vrtačji v Ljubljani, učenci in učenke slovenskega razreda v Mozlju, srez Kočevje.